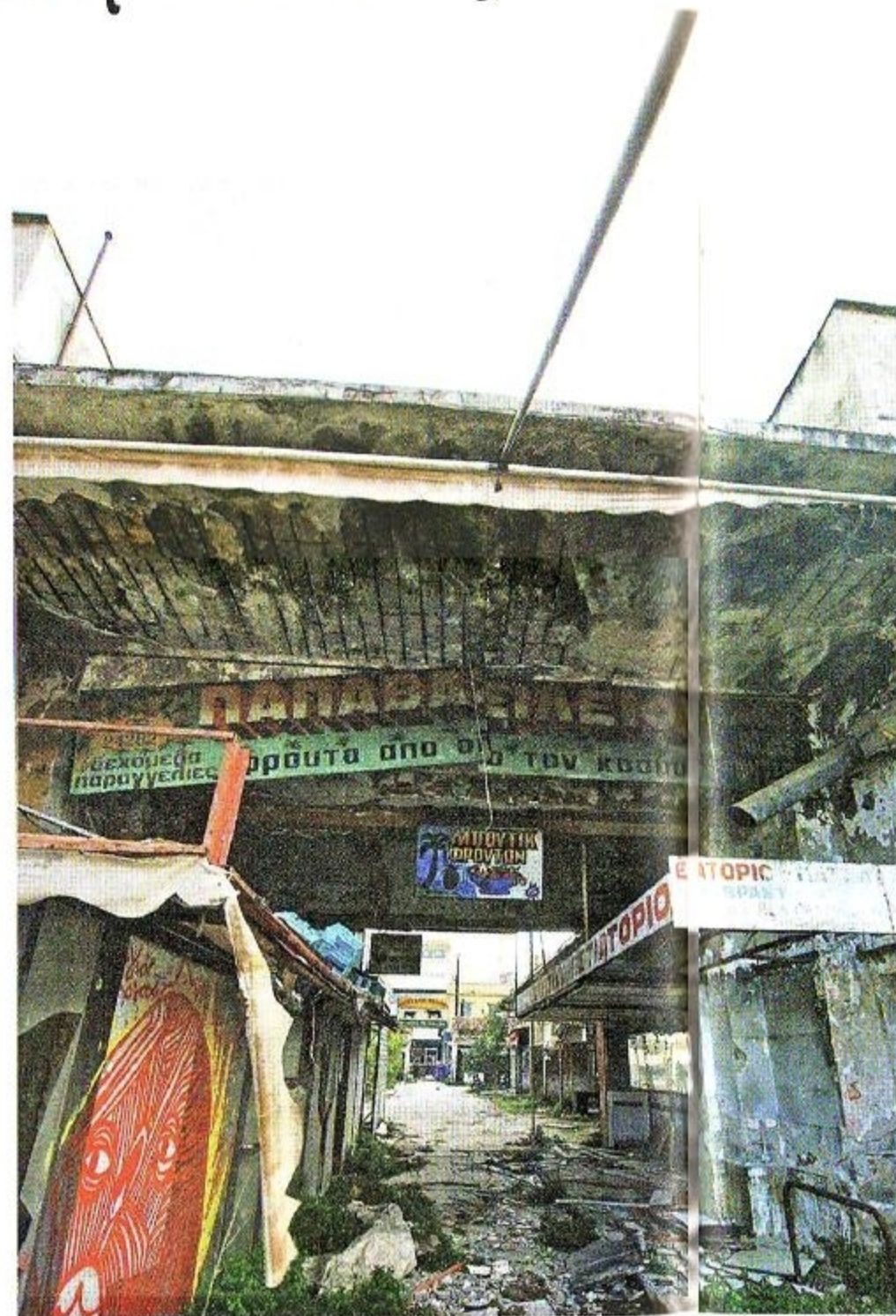
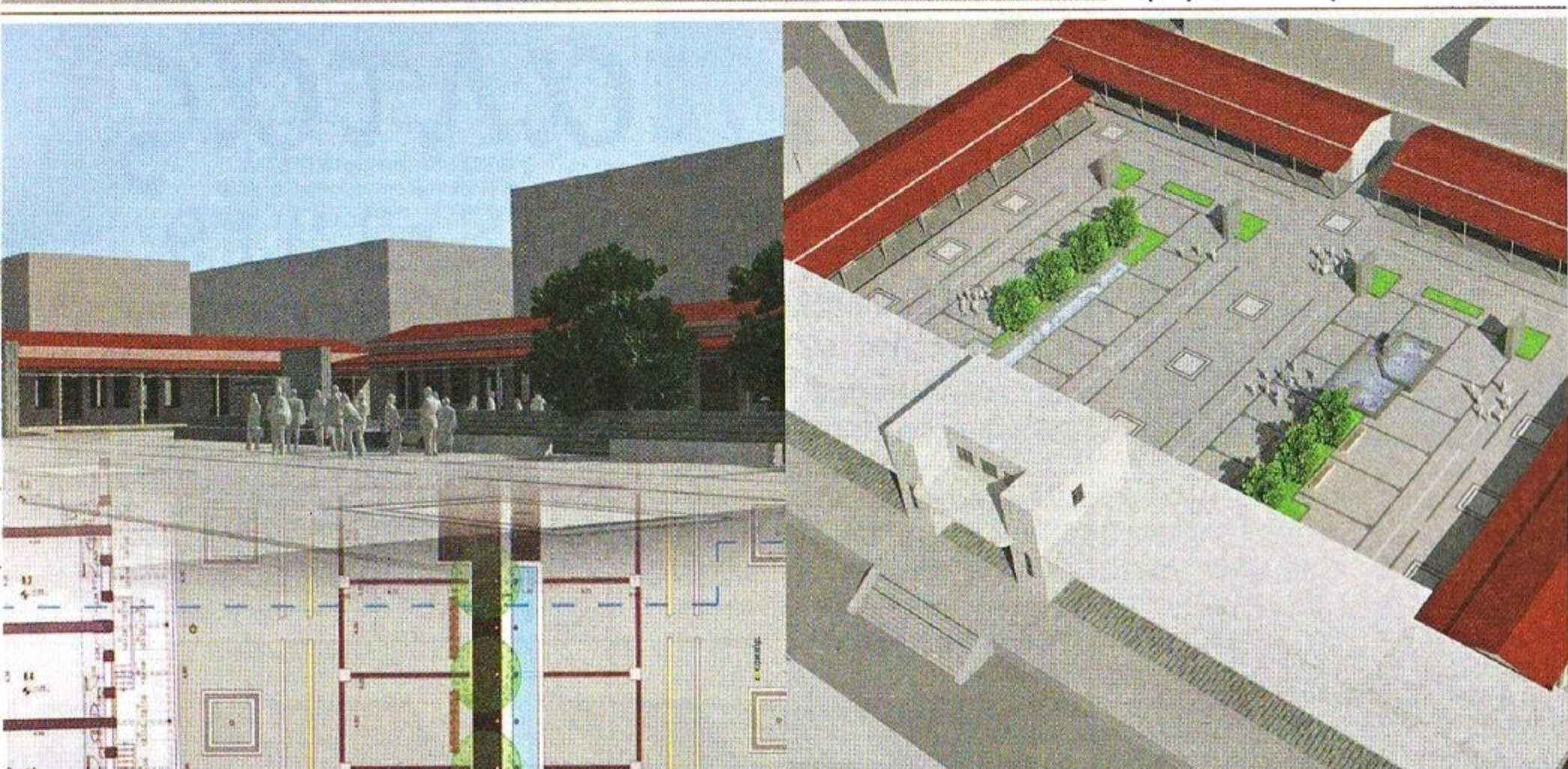

του ΝΤΙΝΟΥ ΧΑΤΖΗΠΩΡΤΗ

ΔΗΜΟΣ
ΧΑΛΚΙΔΕΩΝ

2010 έργα & δράσεις

Η Χαλκίδα
αλλάζει!

Νοσταλγώ την Αγορά της Χαλκίδας. Κυρίως όμως νοσταλγώ μια Αγορά που δε γνώρισε κανείς μας. Και για να μη σας μπερδέψει η νοσταλγική και ρομαντική μου διάθεση, θα είμαι ξεκάθαρος από την αρχή. Τη θέλω την Αγορά. Δε θέλω να τη γκρεμίσουν. Μίλησαν και κατέθεσαν την άποψη τους οι επιστήμονες, αρχιτέκτονες και πολεοδόμοι, οι πολιτικοί, πρώην και νυν δήμαρχοι, τα είπαν οι φίλοι και οι εχθροί της. Τι έμεινε για να πω εγώ παραπάνω; Πώς θα μπορούσα να μεταπείσω τους «κακούς» αυτής της ιστορίας;

Ένας φίλος έγραψε κάποτε ότι η Χαλκίδα είναι η πόλη των χαμένων ευκαιριών. Συμφωνώ απόλυτα μαζί του. Ο τόπος είναι γεμάτος από παραδείγματα. Δυστυχώς, τα περισσότερα πειστήρια του εγκλήματος υπάρχουν μόνο σε παλιές, ασπρόμαυρες φωτογραφίες. Ήξεραν καλύτερα οι Χαλκιδέοι που ήθελαν να ρίξουν τους πύργους και τα τείχη γύρω από τη μικρή γέφυρα της πόλης; Τι θα τους λέγαμε αν ήμασταν σε θέση να επικοινωνήσουμε μαζί τους; Πόσο πιο όμορφη, αναγνωρίσιμη και τουριστική θα ήταν άραγε σήμερα η πόλη, αν δεν είχε παρθεί εκείνη η ολέθρια απόφαση; Είναι πιο εύκολο να γκρεμίζεις κάτι για να αναγείρεις στη θέση του κάτι νέο εκ του μηδενός, ή να αναπλάσεις κάτι που είναι ήδη εκεί; Ίσως δεν είναι ζήτημα δυσκολίας, ή ευκολίας, αλλά θέμα άμεσου, τυχάρπα-

στου πλουτισμού που θα ευεργετήσει συγκεκριμένες τσέπες, χωρίς να προσφέρει κάτι ουσιαστικό στους κατοίκους που υποτίθεται αφορά το έργο. Αντ' αυτού θα κάνει ανεπανόρθωτη ζημιά, απαλείφοντας άλλο ένα κομμάτι μνήμης από την ιστορία της Χαλκίδας.

Βλέπω κάτι παλιές ελληνικές ταινίες, γυρισμένες την εποχή που οι μπουλντόζες ισοπέδωναν τα νεοκλασσικά της Αθήνας, εξαφανίζοντας τις γραφικές γειτονιές και τις αλάνες και τις αντικαθιστούσαν με μοντέρνες πολυκατοικίες. Οι Αθηναίοι έδιναν τα πατρικά τους για αντιπαροχή και έτρεχαν μετά να στοιβαχτούν στα διμερή, στριμωγμένοι σαν τις σαρδέλες και το χαιρόνταν μάλιστα. Ήταν «μοντέρνοι», ήταν «η νέα κοινωνία», ανήκαν στους εκσυγχρονιστές. Και στην αρχή

ήταν –φυσικά– όλα γουστόζικα. Διατηρούσαν την ψευδαίσθηση της παλιάς γειτονιάς μέσα στο κλίμα της πολυκατοικίας, με «την κυρία Σουτζουκοπούλου του τρίτου», ή «τον κύριο στρατηγό στον πέμπτο», με σημείο συνάντησης και ανταλλαγής απόψεων, το θυρωρείο. Εμείς όμως σήμερα ξέρουμε τη μετεξέλιξη. Βουβάθηκαν οι πολυκατοικίες, πλάκωσε η τοιμεντούπολη τις ψυχές, έχασαν τα παιδιά τις αλάνες και ο κάθε νοικάρης σήμερα δεν ξέρει ποιος μένει στη διπλανή του πόρτα. Αν το να γκρεμίζεις και να εξαφανίζεις την Ιστορία θεωρείται εκσυγχρονισμός, ζω σε μια από τις πιο μοντέρνες πόλεις του κόσμου.

Μόνο που δεν είμαστε βεδουίνοι, δε ζούμε στην έρημο, και δε χτίζουμε πάνω στο τίποτα. Η Χαλκίδα έχει ακόμα μνημεία, δηλαδή

δη ίχνη μνήμης από το παρελθόν, και με αυτά αντιστέκεται στην αλαζονεία και τον πλουτισμό των κοντόφθαλμων που εθελότυφλούν. Και για να μην ξεχνιόμαστε: Το θέμα μας δεν είναι κάποιο μουσειακό κομμάτι, μια πέτρα που θέλουμε να διατηρήσουμε για να έχουμε να την κοιτάμε. Μιλάμε για τη Δημοτική Αγορά, έναν κόμβο ζωής, ένα λειτουργικό σημείο που μπορεί ακόμα να προσφέρει πολλά στο μέλλον της πόλης, και σαν αξιοθέατο, σαν ταυτότητα, αλλά και σαν πόλος έλξης δραστηριοτήτων, πηγή οικονομικών πόρων για το Δήμο, μια γέφυρα μνήμης που θα ενώνει πολλαπλές γενεές κατοίκων. Με πιάνει ξανά το ρομαντικό μου και θυμάμαι κάτι που διάβασα κάποτε για τον Γουόλτ Ντίσνεϊ. Όταν άνοιξε το πάρκο της Ντίσνεϊλαντ το 1955, ο Ντίσνεϊ οραματιζόταν έναν τόπο, στον

οποίο θα ψυχαγωγούνταν εξίσου ανήλικο και ενήλικο επισκέπτες. Θα είχε, δηλαδή, κάτι για όλους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ενώ το πάρκο μέσα στις δεκαετίες που θα ακολουθούσαν, θα αναβαθμιζόταν και θα πρόσθετε νέα παιχνίδια, όταν θα επέστρεφε εκεί ένα παιδί που είχε γίνει πλέον γονιός με τα δικά του παιδιά, θα συναντούσε και όλα εκείνα τα γνώριμα που θυμόταν από την πρώτη του επίσκεψη. Σήμερα πλέον, παππούδες, παιδιά και εγγόνια, γενεές επισκεπτών του πάρκου μοιράζονται κοινές ζωτανές μνήμες. Υπάρχει κάτι πιο μαγικό από αυτό; Καταλαβαίνετε το σκεπτικό μου; Η σημερινή κοινωνία μεγαλώνει μια σκληρή νέα γενιά. Δεν υπάρχουν παππούδες και γιαγιάδες που λένε παραμύθια. Οι γονείς καθίζουν τα παιδιά τους μπροστά στην τηλεόραση για να κερδίσουν λίγο ελεύθερο χρόνο για την πάρτη τους. Και τα νέα παιδιά δεν προλαβαίνουν να αποκτήσουν «στέκια», σημεία δηλαδή αναφοράς που χτίζουν αισθήματα νοσταλγίας. Ανοίγουν της Ντίσνεϊλαντ το 1955, ο Ντίσνεϊ οραματιζόταν έναν τόπο, στον

οποίο θα ψυχαγωγούνταν εξίσου ανήλικο και ενήλικο επισκέπτες. Θα είχε, δηλαδή, κάτι για όλους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ενώ το πάρκο μέσα στις δεκαετίες που θα ακολουθούσαν, θα αναβαθμιζόταν και θα πρόσθετε νέα παιχνίδια, όταν θα επέστρεφε εκεί ένα παιδί που είχε γίνει πλέον γονιός με τα δικά του παιδιά, θα συναντούσε και όλα εκείνα τα γνώριμα που θυμόταν από την πρώτη του επίσκεψη. Σήμερα πλέον, παππούδες, παιδιά και εγγόνια, γενεές επισκεπτών του πάρκου μοιράζονται κοινές ζωτανές μνήμες. Υπάρχει κάτι πιο μαγικό από αυτό; Καταλαβαίνετε το σκεπτικό μου; Η σημερινή κοινωνία μεγαλώνει μια σκληρή νέα γενιά. Δεν υπάρχουν παππούδες και γιαγιάδες που λένε παραμύθια. Οι γονείς καθίζουν τα παιδιά τους μπροστά στην τηλεόραση για να κερδίσουν λίγο ελεύθερο χρόνο για την πάρτη τους. Και τα νέα παιδιά δεν προλαβαίνουν να αποκτήσουν «στέκια», σημεία δηλαδή αναφοράς που χτίζουν αισθήματα νοσταλγίας. Ανοίγουν της Ντίσνεϊλαντ το 1955, ο Ντίσνεϊ οραματιζόταν έναν τόπο, στον

οποίο θα ψυχαγωγούνταν εξίσου ανήλικο και ενήλικο επισκέπτες. Θα είχε, δηλαδή, κάτι για όλους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ενώ το πάρκο μέσα στις δεκαετίες που θα ακολουθούσαν, θα αναβαθμιζόταν και θα πρόσθετε νέα παιχνίδια, όταν θα επέστρεφε εκεί ένα παιδί που είχε γίνει πλέον γονιός με τα δικά του παιδιά, θα συναντούσε και όλα εκείνα τα γνώριμα που θυμόταν από την πρώτη του επίσκεψη. Σήμερα πλέον, παππούδες, παιδιά και εγγόνια, γενεές επισκεπτών του πάρκου μοιράζονται κοινές ζωτανές μνήμες. Υπάρχει κάτι πιο μαγικό από αυτό; Καταλαβαίνετε το σκεπτικό μου; Η σημερινή κοινωνία μεγαλώνει μια σκληρή νέα γενιά. Δεν υπάρχουν παππούδες και γιαγιάδες που λένε παραμύθια. Οι γονείς καθίζουν τα παιδιά τους μπροστά στην τηλεόραση για να κερδίσουν λίγο ελεύθερο χρόνο για την πάρτη τους. Και τα νέα παιδιά δεν προλαβαίνουν να αποκτήσουν «στέκια», σημεία δηλαδή αναφοράς που χτίζουν αισθήματα νοσταλγίας. Ανοίγουν της Ντίσνεϊλαντ το 1955, ο Ντίσνεϊ οραματιζόταν έναν τόπο, στον

οποίο θα ψυχαγωγούνταν εξίσου ανήλικο και ενήλικο επισκέπτες. Θα είχε, δηλαδή, κάτι για όλους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ενώ το πάρκο μέσα στις δεκαετίες που θα ακολουθούσαν, θα αναβαθμιζόταν και θα πρόσθετε νέα παιχνίδια, όταν θα επέστρεφε εκεί ένα παιδί που είχε γίνει πλέον γονιός με τα δικά του παιδιά, θα συναντούσε και όλα εκείνα τα γνώριμα που θυμόταν από την πρώτη του επίσκεψη. Σήμερα πλέον, παππούδες, παιδιά και εγγόνια, γενεές επισκεπτών του πάρκου μοιράζονται κοινές ζωτανές μνήμες. Υπάρχει κάτι πιο μαγικό από αυτό; Καταλαβαίνετε το σκεπτικό μου; Η σημερινή κοινωνία μεγαλώνει μια σκληρή νέα γενιά. Δεν υπάρχουν παππούδες και γιαγιάδες που λένε παραμύθια. Οι γονείς καθίζουν τα παιδιά τους μπροστά στην τηλεόραση για να κερδίσουν λίγο ελεύθερο χρόνο για την πάρτη τους. Και τα νέα παιδιά δεν προλαβαίνουν να αποκτήσουν «στέκια», σημεία δηλαδή αναφοράς που χτίζουν αισθήματα νοσταλγίας. Ανοίγουν της Ντίσνεϊλαντ το 1955, ο Ντίσνεϊ οραματιζόταν έναν τόπο, στον

οποίο θα ψυχαγωγούνταν εξίσου ανήλικο και ενήλικο επισκέπτες. Θα είχε, δηλαδή, κάτι για όλους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ενώ το πάρκο μέσα στις δεκαετίες που θα ακολουθούσαν, θα αναβαθμιζόταν και θα πρόσθετε νέα παιχνίδια, όταν θα επέστρεφε εκεί ένα παιδί που είχε γίνει πλέον γονιός με τα δικά του παιδιά, θα συναντούσε και όλα εκείνα τα γνώριμα που θυμόταν από την πρώτη του επίσκεψη. Σήμερα πλέον, παππούδες, παιδιά και εγγόνια, γενεές επισκεπτών του πάρκου μοιράζονται κοινές ζωτανές μνήμες. Υπάρχει κάτι πιο μαγικό από αυτό; Καταλαβαίνετε το σκεπτικό μου; Η σημερινή κοινωνία μεγαλώνει μια σκληρή νέα γενιά. Δεν υπάρχουν παππούδες και γιαγιάδες που λένε παραμύθια. Οι γονείς καθίζουν τα παιδιά τους μπροστά στην τηλεόραση για να κερδίσουν λίγο ελεύθερο χρόνο για την πάρτη τους. Και τα νέα παιδιά δεν προλαβαίνουν να αποκτήσουν «στέκια», σημεία δηλαδή αναφοράς που χτίζουν αισθήματα νοσταλγίας. Ανοίγουν της Ντίσνεϊλαντ το 1955, ο Ντίσνεϊ οραματιζόταν έναν τόπο, στον

οποίο θα ψυχαγωγούνταν εξίσου ανήλικο και ενήλικο επισκέπτες. Θα είχε, δηλαδή, κάτι για όλους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ενώ το πάρκο μέσα στις δεκαετίες που θα ακολουθούσαν, θα αναβαθμιζόταν και θα πρόσθετε νέα παιχνίδια, όταν θα επέστρεφε εκεί ένα παιδί που είχε γίνει πλέον γονιός με τα δικά του παιδιά, θα συναντούσε και όλα εκείνα τα γνώριμα που θυμόταν από την πρώτη του επίσκεψη. Σήμερα πλέον, παππούδες, παιδιά και εγγόνια, γενεές επισκεπτών του πάρκου μοιράζονται κοινές ζωτανές μνήμες. Υπάρχει κάτι πιο μαγικό από αυτό; Καταλαβαίνετε το σκεπτικό μου; Η σημερινή κοινωνία μεγαλώνει μια σκληρή νέα γενιά. Δεν υπάρχουν παππούδες και γιαγιάδες που λένε παραμύθια. Οι γονείς καθίζουν τα παιδιά τους μπροστά στην τηλεόραση για να κερδίσουν λίγο ελεύθερο χρόνο για την πάρτη τους. Και τα νέα παιδιά δεν προλαβαίνουν να αποκτήσουν «στέκια», σημεία δηλαδή αναφοράς που χτίζουν αισθήματα νοσταλγίας. Ανοίγουν της Ντίσνεϊλαντ το 1955, ο Ντίσνεϊ οραματιζόταν έναν τόπο, στον

οποίο θα ψυχαγωγούνταν εξίσου ανήλικο και ενήλικο επισκέπτες. Θα είχε, δηλαδή, κάτι για όλους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ενώ το πάρκο μέσα στις δεκαετίες που θα ακολουθούσαν, θα αναβαθμιζόταν και θα πρόσθετε νέα παιχνίδια, όταν θα επέστρεφε εκεί ένα παιδί που είχε γίνει πλέον γονιός με τα δικά του παιδιά, θα συναντούσε και όλα εκείνα τα γνώριμα που θυμόταν από την πρώτη του επίσκεψη. Σήμερα πλέον, παππούδες, παιδιά και εγγόνια, γενεές επισκεπτών του πάρκου μοιράζονται κοινές ζωτανές μνήμες. Υπάρχει κάτι πιο μαγικό από αυτό; Καταλαβαίνετε το σκεπτικό μου; Η σημερινή κοινωνία μεγαλώνει μια σκληρή νέα γενιά. Δεν υπάρχουν παππούδες και γιαγιάδες που λένε παραμύθια. Οι γονείς καθίζουν τα παιδιά τους μπροστά στην τηλεόραση για να κερδίσουν λίγο ελεύθερο χρόνο για την πάρτη τους. Και τα νέα παιδιά δεν προλαβαίνουν να αποκτήσουν «στέκια», σημεία δηλαδή αναφοράς που χτίζουν αισθήματα νοσταλγίας. Ανοίγουν της Ντίσνεϊλαντ το 1955, ο Ντίσνεϊ οραματιζόταν έναν τόπο, στον

οποίο θα ψυχαγωγούνταν εξίσου ανήλικο και ενήλικο επισκέπτες. Θα είχε, δηλαδή, κάτι για όλους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά ενώ το πάρκο μέσα στις δεκαετίες που θα ακολουθούσαν, θα αναβαθμιζόταν και θα πρόσθετε νέα παιχνίδια, όταν θα επέστρεφε εκεί ένα παιδί που είχε γίνει πλέον γονιός με τα δικά του παιδιά, θα συναντούσε και όλα εκείνα τα γνώριμα που θυμόταν από την πρώτη του επίσκεψη. Σήμερα πλέον, παππούδες, παιδιά και εγγόνια, γενεές επισκεπτών του πάρκου μοιράζονται κοινές ζωτανές μνήμες. Υπάρχει κάτι πιο μαγικό από αυτό; Καταλαβαίνετε το σκεπτικό μου; Η σημερινή κοινωνία μεγαλώνει μια σκληρή νέα γενιά. Δεν υπάρχουν παππούδες και γιαγιάδες που λένε παραμύθια. Οι γονείς καθίζουν τα παιδιά τους μπροστά στην τηλεόραση για να κερδίσουν λίγο ελεύθερο χρόνο για την πάρτη τους. Και τα νέα παιδιά δεν προλαβαίνουν να αποκτήσουν «στέκια», σημεία δηλαδή αναφοράς που χτίζουν αισθήματα νοσταλγίας. Ανοίγουν της Ντίσνεϊλαντ το 1955, ο Ντίσνεϊ οραματιζόταν έναν τόπο, στον